

Αλφρέντ ντε Μυσσέ

Από τη νύχτα του Οκτωβρίου

Άνθρωπε, αν είσαι αδύναμος
Κι αν σου είναι δύσκολο πολύ
Να συγχωρέσεις το κακό
Που ο άλλος σου έχει κάνει.
Αλάφρωσε τον πόνο σου
Από την κακία του Μίσους
Κι αν δεν μπορείς να συγχωρείς
Ζήτα την λησμονιά!
Γαλήνια κείτονται οι νεκροί
Στην αγκαλιά της γης
Το ίδιο ας γείρουν τα παλιά
Σβησμένα αισθήματά μας
Κι αν της καρδιάς τα λείψανα
Αφήνουν λίγη στάχτη
Στα απομεινάρια τα ιερά
Το χέρι ας μην περνά!

Άπραγος είναι ο άνθρωπος
Και δάσκαλός του ο πόνος!
Κι όποιος δεν πόνεσε ποτέ
Δεν ένιωσε ποιος είναι
Νόμος σκληρός μα υπέρτατος
Και αιώνιος πάντα νόμος
Παλιός όσο κι η μοίρα μας
Κι ο κόσμος κι η ζωή
Είναι γραφτό να παίρνουμε
Το βάφτισμα του πόνου
Κι όλα να τα αγοράζουμε
Με τέτοια πληρωμή!
Δροσιά ζητάει η βλάστηση
Για να 'ρθει να ωριμάσει
Με δάκρυα φτάνει ο άνθρωπος
Στο πιο βαθύ το νόημα
Και έχει χαρά για σύμβολο
Ένα φυτό γερμένο
Λουλουδιασμένο μα υγρό
Ακόμη από την βροχή.

Από την νύχτα του Δεκεμβρίου

Ξάφνου θωρώ στις νύχτας το σκοτάδι

Κάτι που αθόρυβα γλιστρά

Περνά μπροστά μου σαν σκιά, σαν χάδι

Και πλάι στην κλίνη μου ακουμπά..

Ποιος είσαι εσύ, όραμα χλωμό θλιμμένο;

Που έχεις στα ολόμαυρα ντυθεί;

Και τι με θες, πουλί ταξιδεμένο,

Μην ονειρεύομαι; Μην είν' γερμένο

Το πρόσωπο μου στον καθρέπτη εκεί;

Ποιος είσαι εσύ, της νιότης μου το φάσμα

Διαβάτη που δεν έχεις κουραστεί;

Πες μου λοιπόν γιατί σε βρίσκω, ω πλάσμα

Να στέκεις πάντα εκεί που έχω διαβεί;

Ποιος είσαι εσύ, επισκέπτη ερημική μου

Των πόνων μου η αιώνια συντροφιά,

Και πως μ ακολουθείς παντού, για πες μου

Ποιος είσαι εσύ, ποιος είσαι εσύ, αδερφέ μου

Πού φαίνεσαι σαν έρθει η συμφορά;